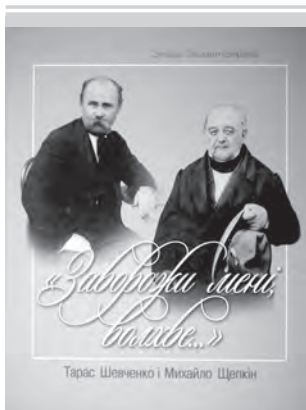

Таїни художнього тексту: 3б. наук. пр. – Донецьк: Вид-во ДНУ, 2012. – Вип. 14. – 152 с.

У статтях, які ввійшли до наукового збірника, ідеться про нове прочитання творів письменників-класиків. Автори розглядають актуальні проблеми поетики художнього тексту їхніх творів на межі ХХ – ХХІ ст., зокрема концепцію світу й людини в художньому континуумі письменника, характер її художнього осмислення, питання індивідуальної поетики тексту (своєрідності жанру, хронотопу, літературного діалогу, психологізму, мотивів тощо).

С.С.

**Тарахан-Береза З. П. “Заворожи мене, волхве...”:
Тарас Шевченко і Михайло Щепкін. – К.:
Мистецтво, 2012. – 352 с., іл.**

Науково-популярне видання Зінаїди Тарахан-Берези, провідного наукового співробітника Шевченківського національного заповідника, кандидата філології, заслуженого працівника культури України, лауреата премії імені В. Вернадського, що вийшло друком за державною програмою “Українська книга” 2012 року, присвячено 200-літньому ювілею Тараса Шевченка та 225-літтю Михайла Щепкіна. Книжка збагачує шевченкознавство цікавим аспектом: авторка на основі науково-історичних документів здійснила оригінальне дослідження живописного твору Т. Г. Шевченка “Портрет Михайла Щепкіна”. Ця картина, а також портрет юного Шевченка, інші документальні раритети публікуються в Україні вперше (майже всі вони розшукані авторкою в державних та приватних архівах, численних музеях України й зарубіжжя).

Працюючи над атрибуцією портрета М. Щепкіна, З. Тарахан-Береза не лише остаточно встановила його оригінальність, час створення, авторство Т. Шевченка та особу портретованого, а й зовсім по-іншому подивилася на постать видатного актора та на його взаємозв'язки з Україною, розкрила невідомі досі сторінки його життя і творчості, побачила в ньому не лише російського (як одностайно стверджували до цього часу всі вітчизняні та зарубіжні видання), а й українського актора, котрий разом із І. Котляревським та Г. Квіткую-Основ'яненком стояв біля витоків національного театру. Це шевченкознавче, мистецтвознавче й театрознавче дослідження складається з розділів “Без волі немає долі”, “Талант істинно народний”, “Батьку, брате мій рідний”, “Тасмниця одного портрета”, а також подяки науковим установам та музеям, приватним особам. Видання доповнене малярською спадщиною Шевченка.

Наші
презентації

КУР'ЄР КРИВБАСУ. – 2013. – КВІТЕНЬ – ТРАВЕНЬ – ЧЕРВЕНЬ. – №281-282-283

У другому числі 2013 р. журнал у розділі ПРОЗА публікує глави з роману Теодозії Зарівні “Забавки для хлопців” та повість-казку Івана Андрусяка “Третій сніг”.

УНІВЕРС містить фрагмент із роману французького письменника-романіста Луї-Фердінана Селіна “Смерть у кредит” під умовною назвою “Легенда про короля Крогольда” (пер. Романа Осадчука) та “Історії самотності” грецької письменниці Євгенії Факіну зі зб. “Марносластво саду” (пер. Ганни Гаспарян). У рубриці “One Drink Date: коктейль з американської культури” публікуються оповідання Джумпи Лагірі під загальним заголовком “Рідні, але незнайомі” із передмовою авторки перекладів Наталії Бідасюк.

У ПОЕЗІЇ опубліковано сонети Емми Андіївської з нової збірки “Бездзигарний час” та добірку віршів Оксани Куценко під назвою “Дайвінг”. Поезія з розділу УНІВЕРС представлена творами Єжи Фіцовського “Із золотої колекції польської поезії” (пер. Ігоря Пізнюка) та Хани Левіної “Гендер? Так, але не тільки” (пер. з їдиш та передмова Валерії Богуславської).

У ВИТОКАХ – продовження роману Юрія Косача “Сузір'я лебедя” та розділи із майбутньої книжки Володимира Панченка “Молоді літа Миколи Зерова”.

SCRIPTIBLE містить “Розповіді літературного слідопита” Григорія Зленка про події з життя Тараса Шевченка та подорож Ніни Грибодової Україною, роздуми Мар'яни Гірняк “Повернення додому” про нову книжку Миколи Ільницького “Вересневі відлуння”. Тадей Карабович у статті “Стежка минулого як спроба сповіді” пише про нове видання поезій та прозо-поєми Богдана Бойчука, а Ігор Павлюк (“Координати майбутнього, або Код розуміння”) розмірковує над “Меридіаном розуміння” Дмитра Дроздовського. Михайло Слабошпицький (“Назавжди лишився молодим”) аналізує нещодавно видане повне зібрання спадщини Леоніда Кисельова, а Роксоляна Свято – книжку романізованих біографій Віктора Домонтовича (“І Петров, і Бер, і Домонтович”). Олег Коцарев у рубриці “Нові автори нового століття” знайомить із добіркою поезій Юлії Мусаковської “Немовчання”, а Володимир Вакуленко-К. (рубрика “Рок-магістраль”) у статті “Музика, яка не кремується” пише про історію виникнення та творчість гурту “Крематорій”, про їхнього лідера Армена Григоряна, перекладає тексти його пісень під заголовком “Реабілітована відьомська інквізиція”.

В. Л.

Наші
презентації

**Віталій Григорович Дончик / Авт. вступ. ст.
П. Іванишин; укл. бібліогр. показ. Л. П. Сокіл,
Т. В. Посудневська. – К.: Академперіодика, 2012.
– 104 с.**

У книжці висвітлено основні сторінки життя відомого українського критика, літературознавця, доктора філологічних наук, професора, академіка НАН України, заслуженого діяча науки і техніки, лауреата Національної премії ім. Т. Г. Шевченка, Республіканської премії в галузі літературно-мистецької критики ім. О. Білецького та Премії ім. І. Франка НАН України Віталія Дончика.

Відкривається вступним словом П. Іванишина “Наскрізна ідея – національна”, де він аналізує основні напрямки наукових інтересів ювіляра, зокрема це історія української літератури, літпроцес ХХ – ХХІ ст., літературна критика та ін.

Книжка містить такі розділи: “Основні дати життя та діяльності В. Г. Дончика”, “Література про життя та діяльність”, “Хронологічний показчик друкованих праць” та “Іменний показчик”.

С. С.

Віталій
ДОНЧИК
НЕМИНУЧЕ
Й НЕМИНУЩЕ

Віталій Дончик. Неминуче й неминуще:
Літературні дослідження і хроніки. – К.: Наукова
думка, 2012. – 863 с.

До нової книжки знаного вченого, літературного критика, академіка НАН України Віталія Дончика ввійшли статті про історію літератури сьогодні, літературні дискусії ХХ ст. і національне питання, постмодернізм і його український варіант, історію літератури, якої ще не було, штрихи і знаки до літпроцесу ХХ ст., сторінки історії Інституту літератури ім. Т. Г. Шевченка, 1920 – 1930 рр., повість 1970-х рр., поетичний реалізм, діалог про оповідання 80-х, критика критики 1969 – 1989 рр.

Автор у своїх “Хроніках з уболіванням” розповідає й аналізує роки на посаді головного редактора журналу “Слово і Час” (1990 – 2000), про “цікаву й показову, складну й драматичну “хронологію” життя перших 10-и років незалежності – суспільного, наукового, літературного...”.

Він уболіває за рідне слово і вважає, що той, хто проти нашої мови – проти нашого права бути.

У розділі “Портрети й профілі” йдеться про феномен Шевченка, який у своїй поезії, пророцтвах і присудах, молитвах і одкровеннях, сумнівах і противенствах, вибухах почуттів і притишеній мові завжди сповідує “найвищі закони добра, любові, свободи, краси, закон Бога, якому звирявся, на якого нарікав і не нарікав, якого благав, звертаючись упрост, не на колінах, особливо ведучи свою зболілу синівську розмову про Україну, її долю”; про Петра Панча 20-х, “відчуття кореня і цвіту” О. Гончаром, Павла Загребельного, який завжди “проти посередності та безликісті”, роман “Вир”, “любов і біль” Григора Тютюнника та спогад про нього, який залишив слід у серці автора, під знаком Івана Дзюби, Івана Чендея, Анатолія Мороза, Миколи Жулинського, Віктора Костюченка, кілька штрихів про далекого і близького дослідника з Канади Олега Ільницького, шістдесятників, інших непересічних людей, з якими автор живе пліч-о-пліч і творить науку й історію держави.

А ще етюди пам’яті: В. Земляк, Є. Гуцало, Л. Новиченко, Л. Коваленко, Ю. Івакін, О. Лук’яненко, А. Погрібний.

Дуже цікаво автор пише про двотомник Предстоятеля Української православної церкви Святійшого Патріарха Київського і всієї України-Русі Філарета та його “слово проти сумніву”.

З публіцистичного доробку кін. 1990 – поч. 2000-х рр.: В. Дончик ставить десять запитань і прагне знайти відповідь на них.

Завершують книжку автобіографічне та інтерв’ю різних років про створення Демократичної Партії України, роботу зав. відділу літератури ХХ ст. Інституту та гол. редактора журналу “Слово і Час” у роки національного піднесення, українських шістдесятників – покоління митців і політиків, альма-матер – КДУ імені Тараса Шевченка, академію, Інститут літератури, нагороди, лекції у вишах, творчі захоплення, сучасні літературні тенденції і критику...

Віталій Дончик широ вболіває за долю України, створення її нової економіки, формування й утвердження нації, і переконаний, що державна увага й підтримка національної духовності вкрай необхідна. Свою книжку він завершує “оптимістичним опісля” й надією на те, що “...з попелу здадем народжуватися вогонь. І птах Фенікс – то, вірю, про Україну”.

С. С.

Наші
презентації